

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๖๐

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00060

๖๐...

เช้าวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ หลังจากปฏิบัติกรรมฐานเป็นเวลาสอง ชั่วโมงแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้สรรพสัตว์และเจ้ากรรม นายเวร ก่อนที่ท่านจะกำหนด “ลิมตาทนอ” ก็มีเสียงก้องดังอยู่ในโสตประสาท “วันนี้ใช้หนี้ นกกระยาง วันนี้ใช้หนี้ นกกระยาง” ฉับพลันท่านก็ระลึกถึงกรรมที่ได้ทำไว้กับเจ้านกตัวนั้น จึงตอบในใจว่า “รู้แล้ว เอาเถอะ เราขอชดใช้บาปที่เคยทำ กรรมที่เคยก่อ จะได้ไม่ต้องมีหนี้สิน ติดตัวไปในภพหน้า” แล้วท่านจึงกำหนดลิมตา เหลือเวลาอีกสิบห้านาทีสำหรับการเตรียมตัว พันโทวิชญ์จะมารับท่านไปในการทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ซึ่งนางสาวบงกชรัตน์ เป็นผู้นิมนต์ไว้

เวลาหกโมงสิบห้านาที นายขุนทองก็ขึ้นมารายงาน

“หลวงลุงอะ ผู้พันมาแล้วอะ” ท่านเจ้าของกุฏิรับทราบ และชมว่า

“มาแล้วหรือ ตรงเวลาดีจริง” นายสมชายถือยามเดินลงมาก่อน เขาดีใจที่วันนี้ไม่ต้อง ทำหน้าที่ขับรถ เพราะท่านพระครูบอกว่า ผู้พันรับอาสาขับรถมารับและมาส่ง ศิษย์วัดลงไป แล้ว ท่านพระครูจึงกำหนด “ยีนทนอ” พร้อมกับลุกขึ้นยีน เมื่อเดินไปยังบันไดก็กำหนด “เดินทนอ เดินทนอ” และเมื่อก้าวลงบันได ท่านก็กำหนด “ลงทนอ”

อนิจจา..แม้จะมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต แต่ในเมื่อถึงกาลที่ อกุศลกรรมมาให้ผล ก็เกิดเหตุขึ้นจนได้ ท่านพลัดตกลงมาหึ่งพับเพียบแต่อยู่บนแท่น พักบันได รู้สึกปวดแปลบที่ขาข้างขวา และท่านก็รู้ว่ามัน “หัก” เรียบร้อยไปแล้ว เพราะ กรรมที่เคยหักขาหนัก!

เสียงเหมือนของหนักตกลงมา ทำให้นายสมชายเปิดประตูเข้าไปดู เห็นท่านเจ้าของ กุฏิหนึ่งพับเพียบอยู่บนแท่นพัก ชายหนุ่มก็พอจะเดาออกว่าเกิดอะไรขึ้น

“หลวงพ่อตกบันไดหรือครับ” ถามอย่างตกใจ

“เจ้ากรรมนายเวรเขามาทวง” ท่านพระครูตอบ พลังกำหนด “ปวดทนอ ปวดทนอ”

อยู่ในใจ

“แล้วเป็นอย่างไรบ้างครับ” ถามพลางวิ่งเข้าไปประคอง

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก แค่ขาหัก” ตอบหน้าตาเฉย

“ขาหัก” นายสมชายพูดเสียงดัง เมื่อได้ยินคำตอบ เขารีบเปิดประตูออกมารายงาน พันโทวิชญ์

“ผู้พันครับ หลวงพ่อตกบันไดขาหัก” พันโทหนุ่มใหญ่รีบเข้ามาช่วยกันกับนายสมชาย ประคองท่านออกมาหนึ่งยังอาสนะ อาจารย์ชิตต้องพักการเดินจงกรม แล้วเข้ามานั่งใกล้ ๆ ด้วยความเป็นห่วง

“ผมจะนำท่านส่งโรงพยาบาลนะครับ” พันโทวิชญ์พูด ใจนั้นนึกกังวลว่า คงจะไปไม่ทันฤกษ์อย่างแน่นอน ท่านพระครูรู้ใจจึงว่า

“ไม่ต้องหรอกผู้พัน ยังไง ๆ อาตมาก็ต้องไปให้ทันฤกษ์เขา ขอพักห้านาทีเท่านั้น” อาจารย์ชิตแย้งขึ้นว่า

“แต่หลวงพ่อก่อนจะหัดจะทนต์ปวดไหวหรือครับ”

“ไหวหรือไม่ไหว อาตมาก็ต้องทน เพราะอาตมากำลังใช้หีกรกรรม โยมเห็นแล้วใช่ไหมว่า ทุกคนก็ต้องมีกรรมด้วยกันทั้งนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น เมื่อเสร็จพิธีแล้ว ผมจะนำหลวงพ่อส่งโรงพยาบาลนะครับ” นายทหารพูดอย่างโล่งอก

“ไม่ต้อง ผู้พันไม่ต้อง อาตมาขอขอบใจในความปรารถนาดีของผู้พัน อาตมาตั้งใจไว้แล้วว่า จะชดใช้กรรม เตือนเดี๋ยวก็หายเป็นปกติ” พูดจบ ท่านก็หลับตา สรรวมจิตให้ตั้งมั่น แล้วจึงร่าย “คาถาพระโมคคัลลาน์ประสานกระดูก” รักษาขาข้างที่หัก เสร็จแล้วจึงลืมตา บอกนายสมชายและนายทหารผู้หนึ่งว่า

“เรียบร้อยแล้ว ไปกันหรือยัง” คนทั้งสองเข้ามาจะประคองท่านให้ลุกขึ้น หากท่านห้ามไว้

“ไม่ต้อง อาตมาลุกเองได้” แล้วท่านค่อย ๆ ลุกขึ้น เมื่อเท้าแตะพื้น ความเจ็บปวด ประดังขึ้นมาอีกเป็นร้อยเท่าทวีคูณ กระท่านท่านก็แข็งใจเดิน แต่อย่างก้าว สร้างความเจ็บปวดแก่ท่านจนแทบน้ำตาร่วง จึงจำต้องกำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” อยู่ตลอดเวลา

“หลงลุงแน่ใจหรือฮะว่าจะเดินไหว” นายขุนทองถามพลางเดินตามไปส่งที่รถ อาจารย์ชิตนั้นรู้สึกสงสารท่าน จนอยากจะร้องไห้ ท่านคงจะเจ็บปวดมากยิ่งขึ้นกว่าเขาปวดแผลหลายเท่านี้

“แน่ใจสิ ว่าแต่ว่าเอ็งช่วยดูแลโยมเขาให้ดี วันนี้ข้าไม่ได้ออกบิณฑบาต เพราะฉะนั้นเอ็งต้องไปเอาอาหารที่โรงครัว มาให้โยมเขาทั้งมือเช้าและมือเพล อย่าเอาแต่นอนละ” ท่านแสดงความห่วงใยคนป่วย ทั้งที่ตัวเองก็กำลังเผชิญกับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส เห็นท่านเดินเกือบเหมือนคนปกติ เพียงแต่ช้ากว่า พันโทหนุ่มใหญ่จึงคิดว่าขาของท่านคงไม่ถึงกับหัก อาจจะเป็นแค่กระดูกร้า เพราะถ้าขาหัก ต้องเดินไม่ได้

เมื่อถึงรถ นายสมชายเปิดประตูให้ท่านเข้าไปนั่งเบาะหลัง ส่วนตัวเขานั่งหน้าคู่กับคนขับ ออกรถแล้ว พันโทวิชญ์จึงออกความเห็น

“ผมว่า ขาของหลวงพ่อคงไม่ถึงกับหักนะครับ เพราะถ้าหักต้องเดินไม่ได้”

“หักสิผู้พัน อาตมารู้ว่าหักแน่ เพราะเขามาเตือนก่อนแล้วว่า วันนี้ใช้หนี้กกระยาง และอาตมาก็ได้ใช้หนี้แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ที่หลวงพ่อยังเดินได้ อัศจรรย์เหลือเกิน” เขาว่า และหากไม่มาเห็นกับตา ก็คงไม่เชื่อ

“แต่มันก็ปวดจนน้ำตาแทบหยดเขียวละ นี่ถ้าเป็นคนธรรมดาก็ต้องเดินไม่ได้ อาตมาไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษนะ ผู้พันอย่าเพิ่งเข้าใจผิด” ท่านรีบออกตัวไว้อีก

“เพราะคนธรรมดาในที่นี้ อาตมาหมายถึงคนที่ไม่เคยฝึกจิตนะ เพราะเขาจะไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดได้”

“ต้องอาศัยพลังจิตใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“ตอนที่หลวงพ่อนั่งหลับตาทำปากขมูบขมิบนั้น หลวงพ่อท่องคาถาหรือเปล่าครับ” คนกำลังขับรถถามอีก

“ใช่ อาตมาใช้คาถาของพระโมคคัลลานะ เป็นคาถาประสานกระดูก ตอนที่ท่านถูกพวกโจรทุบจนกระดูกแตกเป็นเม็ดข้าวสารหัก ซึ่งที่จริงต้องปรินิพพาน เพราะคนที่ถูกทุบจนกระดูกแตกอย่างนั้น ต้องตายจริงไหม”

“ครับ นองจากผู้วิเศษเท่านั้น ถึงจะไม่ตาย”

“นั่นสิ ท่านพระโมคคัลลานะ ท่านเป็นผู้วิเศษ เพราะนอกจากท่านจะเป็นพระอรหันต์แล้ว ท่านยังได้ อภิญญา ๖ อีกด้วย คือท่านเป็นพระอรหันต์ประเภท “จฬภิญญา” แต่ถึงกระนั้นท่านก็ยังหนีกรรมไม่พ้น ในอดีตชาติท่านเคยทุบตีพ่อแม่ เมื่อจะปรินิพพานก็ต้องชดใช้กรรมนั้น”

“แต่ท่านก็มีคาถาประสานกระดูกนี้ครับ ถึงยังไงก็คงไม่รู้สีกว่ามันเจ็บปวด” นายสมชายออกความเห็นบ้าง

“ถึงมีคาถาก็ปวด ฉันทเองก็ปวดแทบขาดใจอยู่นี้ คาถาไม่ได้ช่วยให้หายปวดนะ เพียงแต่ช่วยให้กระดูกมันมาประสานกันพอที่จะดำรงอัฐภาพอยู่ได้ แต่ก็ไม่เหมือนเดิม ท่านถึงเหาะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เพื่อทูลขออนุญาตปรินิพพาน”

“แปลว่า ถ้าพระพุทธองค์ไม่ทรงอนุญาต ท่านพระโมคคัลลานะก็ปรินิพพานไม่ได้ใช่ไหมครับ” ศิษย์วัดถามอีก

“ต้องเป็นอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาต เพราะทรงทราบว่าอัครสาวกทั้งสองจักต้องปรินิพพานก่อนพระองค์ หลังจากพระโมคคัลลานะปรินิพพานได้ไม่นาน พระสารีบุตรก็ปรินิพพาน”

“หลวงพ่อกับ พระโมคคัลลานะ ท่านเหาะเห็นเดินอากาศได้จริง ๆ หรือครับ” คราวนี้คนถามเป็นนายทหาร

“โยมไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ” ท่านย้อนถาม

“ก็เชื่อเหมือนกันครับ แต่ไม่ค่อยมั่นใจ เพราะมันขัดกับหลักการทางวิทยาศาสตร์

“ถ้าผู้พันอยากจะเชื่ออย่างมั่นใจก็ต้องทิ้งวิทยาศาสตร์ แล้วก็หมั่นเจริญกรรมฐาน เอาละ อาตมาจะไม่พูดอะไรมาก แต่จะขอทำนายไว้ว่า ในอนาคตพวกฝรั่งเขาจะเชื่อเรื่องเหล่านี้กันมากขึ้น พวกเขาจะหันมานับถือพระพุทธศาสนากันอย่างจริงจัง และพระพุทธศาสนาก็จะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศตะวันตก”

“หลวงพ่อกับ ผมอยากได้คาถาที่หลวงพ่อบอกถึงเมื่อไหร่” นายสมชายหันมาบอกเสียงอ้อมแอ้ม คิดว่าอย่างไรเสีย ท่านพระครูก็คงไม่ว่าต่อหน้าแขก

“เธอจะเอาไปทำอะไร คาถานั้นจะศักดิ์สิทธิ์ก็เฉพาะคนที่ฝึกสมาธิเท่านั้น คนที่ไม่เคยฝึกจิต ถึงได้ไปก็ไร้ประโยชน์ ถ้าเธออยากได้จริง ๆ ก็ต้องหมั่นเจริญกรรมฐาน จิตถึงขั้นเมื่อไหร่แล้วจะให้”

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่เอาก็ได้ครับ เพราะผมคงไม่มีเวลาปฏิบัติ อย่างที่หลวงพ่อบอกว่า” ชายหนุ่มปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

“ชื่อคาถาอะไรนะครับ” คนกำลังขับรถถาม

“คาถาพระโมคคัลลาน์ประสานกระดูก แต่พูดก็พูดเถอะ ถึงจะมีคาถาอาคมขลังเพียงใด ก็หนีกฎแห่งกรรมไปไม่พ้น ก็พระโมคคัลลานะท่านเป็นถึงผู้วิเศษ มีฤทธิ์เดชหาจะเห็นเดินอากาศได้ ก็ยังต้องถูกกฎแห่งกรรมลงโทษจนต้องปรินิพพาน”

“แล้วที่หลวงพ่อบอกมันได้เพราะกรรมอะไรครับ” นายทหารถามทั้งที่แสนจะเกรงใจท่านพระครูจึงเล่าให้ฟังว่า

“เพราะกรรมที่อาตมาเคยหักขาคนกระยาง สมัยที่อาตมาอายุสิบสองสิบสาม อาตมาชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เกเรมาก หาความดีไม่ได้เลย วันหนึ่งก็ออกไปยิงนกในทุ่ง ใช้หนังสติ๊กยิง ยิงให้มันตายเล่น ๆ ยิงนั่นแหละ ไม่ได้เอาไปกินไปอยู่อะไร ที่นี้เจ้านกกระยางตัวนั้น มันไม่ตาย แต่ปีกหักบินไม่ได้ แต่สัญชาตญาณแห่งการรักชีวิตทำให้มันวิ่งหนี อาตมาก็วิ่งตามตามจนเหนื่อยหอบแฮก ๆ มันเองก็คงเหนื่อย ประกอบกับเจ็บที่ปีกด้วย พออาตมาหยุดหอบมันก็หยุดวิ่ง พออาตมาวิ่ง มันถึงจะวิ่ง ก็ตามจับกันอยู่นาน กระทั่งมันวิ่งไม่ไหว ด้วยความแค้น พอจับได้ อาตมาหักขามันทันที โทษฐานทำให้เหนื่อย อยากวิ่งเก่งนัก เลยหักขามันทั้งสองข้างเลย หักเขาแล้วอาตมาก็โยนทิ้ง แกรมพูดกับมันว่า “เอาซี วิ่งหนีอีกซี เก่งจริงก็วิ่งไปเลย” ไอ้โฮ ตอนนั้น อาตมาใจคอโหดเหี้ยมมาก ไม่นึกกลับบาปกลัวกรรม ทั้งที่ยายสอนจนปากเปียกปากแฉะ ที่ไม่กลัวเพราะไม่เชื่อว่า บาปกรรมจะมีจริง” ท่านระลึกนึกย้อนไปถึงอดีตขณะเล่า

“แล้วตอนนี้หลวงพ่อบอกเชื่อหรือยังครับ” นายสมชายถือโอกาสเข้า ท่านพระครูไม่ตอบด้วยไม่ต้องการจะปะทะคารมกับเขาต่อหน้าพันโทหนุ่มใหญ่

เมื่อรถมาจอดหน้าบ้าน เจ้าภาพกุฏิก็จอลงมาต้อนรับ โดยเฉพาะนางสาวบงกชรัตน์ ซึ่งฝ้าชะเง้อชะเง้อด้วยใจจดจ่ออยู่กับนายทหารหนุ่มใหญ่ผู้นั้น ก่อนลงจากรถ ท่านพระครูพูดกับคนทั้งสองว่า “เรื่องอาตมาขาหัก ไม่ต้องบอกให้เจ้าภาพเข้ารู้นะ ประเดี๋ยวเขาจะเป็นกังวล”

บิดาของนางสาวบงกชรัตน์ ทำหน้าที่เปิดประตูรถให้ท่านพระครู ส่วนนายสมชายกับพันโทวิชญ์ต่างก็เปิดประตูรถลงมาเอง คนเป็นทหารทำความเคารพ “ว่าที่พ่อตา” พลางหันไปมองคนรัก ชูดไทยสีครามที่หล่อสวมใส่กับกิริยานบไหว้วานท่านพระครูอย่างอ่อนน้อม ทำให้

หล่อนดูเป็นกุลสตรีเต็มตัว เขาชอบผู้หญิงที่แต่งตัวแบบไทย ๆ ชอบมาก แล้วก็ไม่อยากเห็นพวกหล่อนนั่งยีนส์

“นิมนต์ข้างในเลยครับ” เจ้าภาพเชื้อเชิญพลางเดินนำท่านเข้าไปข้างในซึ่งมี “พระอันดับ” แปดรูป และแขก เหลือ นั่งอยู่เต็ม

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเดินพลางกำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” ไปด้วย กระทั่งเข้าไปนั่งพับเพียบอยู่ตรงหัวแถว แม้จะรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวตรงขาข้างที่หัก แต่ท่านก็ใช้สติข่มเวทนา ด้วยการระลึกอยู่ว่า กำลังเสวยผลของกรรมดำ!

“คุณแม่ไปไหน” ท่านพระครูถนอมนางสาวบงกชรัตน์

“กำลังดูแลเรื่องอาหารอยู่ในครัวค่ะ” หล่อนตอบ

“ไปตามมานั่งฟังพระเจริญพระพุทธมนต์ด้วยกันที่นี่ บอกหลวงพ่อกับให้ตาม” หญิงสาวจึงลุกออกไป ครู่หนึ่งก็เดินตามหลังมารดาเข้ามา สตรีวัยห้าสิบ กราบท่านพระครูสามครั้งแล้วว่า

“ดิฉันต้องขอตัวค่ะหลวงพ่อกับ ต้องไปเตรียมอาหารถวายพระค่ะ”

“ไปไม่ได้ อาตมาไม่อนุญาต เพราะอยากให้โยมได้บุญ โยมอยากได้บุญไหมเล่า” ท่านถาม

“อยากค่ะหลวงพ่อกับ ที่ดิฉันทำบุญ นี้ก็เพราะอยากได้บุญค่ะ” มารดานางสาวบงกชรัตน์ตอบ

“นั่นสิ เพราะฉะนั้น โยมจะต้องตั้งใจรับศีลรับพร ไม่ใช่ไปขลุกอยู่ในครัว เรื่องอาหารเป็นหน้าที่ของพวกแม่ครัวเขาจัดการกันเอง เอาละได้เวลาตามฤกษ์แล้ว ญาติโยมตั้งใจรับศีลและฟังพระเจริญพระพุทธมนต์กันต่อไป” ท่านพระครูบอกเจ้าภาพและบรรดาผู้มาร่วมงาน

พิธีทำบุญขึ้นบ้านใหม่เสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาประมาณเก้านาฬิกา พระสงฆ์ ๘ รูป ลาท่านพระครูกลับวัดซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับบ้านงาน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงยังไม่กลับ ท่านให้เหตุผลว่า

“อาตมามาทีหลัง ก็ต้องกลับทีหลัง” หากเหตุผลที่แท้จริงนั้น ท่านต้องการให้คนเป็นทหารกับคนเป็นศิษย์ได้รับประทานข้าวปลาอาหารเสียก่อน โดยเฉพาะคนเป็นทหารนั้นคงจะยังไม่อยากกลับแน่

บิดาของนางสาวบงกชรัตน์ รับหน้าที่เดินไปส่งพระสงฆ์ทั้งแปดรูป ขณะที่ภรรยาและบุตรสาวช่วยกันจัดอาหารและเครื่องดื่มมาบริการแขกที่มาร่วมงาน ทุกคนต่างมีจิตใจผ่องใสเพราะ “อิมบุญ” ท่านพระครูเองก็มีจิตใจผ่องใสแม้กายจะทุกข์ทรมาน!

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงออกจากบ้านงาน เมื่อเวลาสิบนาฬิกาพอดี พันโทวิชญ์
ขับรถเข้าตัวจังหวัดสิงห์บุรีเพื่อจะนำท่านไปโรงพยาบาล

ทั้งที่นั่งหลับตา ท่านพระครูก็รู้ว่าไม่ใช่เส้นทางไปวัดป่ามะม่วง จึงถามว่า

“ผู้พันจะพาอาตมาไปไหน”

“ไปให้หมอเขาดูขาของหลวงพ่อดีไหมครับ”

“ขบใจ แต่อาตมาบอกแล้วว่า จะชดใช้กรรม อย่าให้อาตมาต้องเสียความตั้งใจเลยนะ
โปรดเลี้ยวรถกลับเถอะ อาตมาขอรับรอง” นายทหารหนุ่มใหญ่ จึงจำต้องทำตามความประสงค์
ของท่าน

“ไปให้หมอเขาดูขาไม่ดีหรือครับหลวงพ่อ” นายสมชายว่า

“ไม่ดีแน่ ก็ฉันบอกแล้วว่า มันเป็นโรครวม มดหมดที่ไหนก็ช่วยไม่ได้ นี่ยังดีนะที่หัก
ข้างเดียว ที่จริงต้องหักทั้งสองข้างเหมือนอย่างที่ทำเขาไว้” ท่านหมายถึงเจ้านกกระยางตัว
นั้น

“เขาอาจจะเอาที่ละข้างก็ได้ คราวนี้ข้างขวา คราวหน้าข้างซ้าย” นายสมชายพูดตาม
ประสาคนพูดมากปากมอม

“สมชาย รู้สึกว่าคุณพูดไม่ค่อยจะสวยนะ” นายทหารเตือนกราย ๆ ศิษย์วัดจึงจำต้อง
ปิดปากเงียบ

“หลวงพ่อยังรู้สึกปวดอยู่หรือเปล่าครับ” คนกำลังขับรถถาม

“ปวดสิผู้พัน ปวดตลอดเวลาเชียวละ แต่ตอนหนึ่งปวดน้อยกว่าตอนเดิน ไม่เป็นไร
หรอก ผู้พันไม่ต้องเป็นห่วง อีกเดือนเดียวก็จะหายเป็นปกติ โชคดีที่ไม่ได้รับนิมนต์ใครไว้ ก็
ว่าจะถือโอกาสพักผ่อนและเขียนหนังสือให้เสร็จ”

“หลวงพ่อบรรเทาปวดหน้าหรือเปล่าครับ ว่าต้องเป็นเช่นนี้”

“ไม่ทราบหรอกผู้พัน เขาเพิ่มมาบอกเมื่อเช้าตอนหกโมง อาตมาหมายถึงเจ้ากรรม
นายเวรนะ อีกสิบห้าวันที่หลังจากนั้น อาตมาก็ตกบันได ผู้พันคิดดูก็แล้วกัน อาตมาขึ้นลง
บันไดนี้ทุกวัน แล้วก็ทำอย่างนี้มาเกือบจะยี่สิบปีโดยไม่เคยตก เรียกว่า หลับตาเดินขึ้นเดินลง
ก็ยังได้”

“หมายความว่า ถ้าไม่เป็นเพราะกรรมที่เคยหักขานก หลวงพ่อก็จะไม่พลัดตกลงมาใช้
ไหมครับ”

“ก็ต้องเป็นอย่างนั้น เพราะอาตมากำหนดสติอยู่ตลอดเวลา ทุกอิริยาบถ ผู้พินเห็น หรือยังว่า กฎแห่งกรรมนั้นไม่เคยปราณีใคร แล้วก็ไม่เคยคอร์ปชั่น”

“ครับหลวงพ่อกับ แต่คนทุกวันนี้เขาไม่ค่อยเชื่อกันว่า กรรมนั้นมีจริง บ้านเมืองก็เลยเต็มไปด้วยการฉ้อราษฎร์บังหลวง”

“นั่นเพราะคนที่เชื่อ มักจะถูกคนอื่นหัวเราะเยาะว่าโง่เขลาเป็นเต่าล้านปี ไม่มีใครอยากเป็นคนโง่ จริงไหม” ท่านเจตนาทดสอบ “คุณธรรมประจำใจ” ของคนเป็นทหาร

“แต่สำหรับผม ผมคิดว่า เป็นคนโง่แต่ได้ขึ้นสวรรค์ ก็ยังดีกว่าเป็นคนฉลาด แล้วตกนรกครับ” นายทหารตอบเสียงดังฟังชัด

“ไอ้โฮ ผู้พินตอบสมกับเป็นชายชาญทหารกล้าเลยเชียว อาตมาขออนุโมทนา” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงชมพलगกำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” อยู่ในใจ..

มีต่อ.....๖๑